

[Hans Hedtoft.]

Regler ikke til „den skattepligtige Indkomst“.

Disse klare og enkle Ord belyser Problemet. Mange Andelsfolk har i Brugsforeningernes hundredaarige Historie udtalt sig paa ganske samme Maade.

Programudtalelsen foranlediger mig til at spørge, om det ogsaa er Meningen at side-stille Andelsmejerier og Andelsslagterier med tilsvarende Produktionsforeninger paa privat Basis? Hvis dette ikke er Tilfældet, savner jeg den fornødne Logik, thi disse Foreninger er jo ligesom Brugsforeningerne undergivet den midlertidige Andelsbeskatning.

Vi hilser med Glæde, at det er Regeringens Hensigt at søge Hjemmel til Afholdelse af Kommunevalg til Foraaret. Regeringserklæringen indeholder intet om Valgrets-alderens Nedsættelse. Skulde Regeringen imidlertid glemme denne naturlige Hensyn-tagen til Ungdommen, kan den være for-visset om, at Socialdemokratiet vil yde sit Bidrag til at bøde paa den svigtende Hu-kommelse. Jeg maa i denne Forbindelse henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at det haster med Valg-listers Udarbejdelse, saafremt de 21-aarige skal med paa de kommende kommunale Valglisten, og jeg beder den højtærede Mi-nister være betænkt paa, at de fornødne Foranstaltninger paa dette Omraade bliver truffet.

Forfatningsspørgsmaalet vil Regeringen lade behandle i en Kommission, hvilket vi ikke vil modsætte os. Maa jeg i Anledning af forskellige Avissskriverier gøre opmærk-som paa, at Socialdemokratiet helst ser denne Sag fremmet hurtigst muligt; for vor Skyld behøver Kommissionsarbejdet ikke at blive særlig langvarigt. Vort Standpunkt er klart: Vi ønsker fremdeles Landstinget afskaffet og Valgretsaldern nedsat til 21 Aar, men naturligvis vil det være vor Op-gave at søge sikret et Forfatningsforslag, der har Mulighed for at blive vedtaget ved en Folkeafstemning.

Jeg har nu udførligt gennemgaaet Re-geringserklæringen ud fra det Grundsyns-punkt, at kan der i høj Grad herske Tvivl om Regeringens Standpunkt til en Række Spørgsmaal — saa harmonikaagtigt som Er-klæringen var formet —, skal der i hvert Fald ikke herske Tvivl om vort Stand-punkt. I Erklæringens Afslutning hylder Regeringen den Anskuelse, at Samfundets fælles Interesser altid bør overskygge den ensidige Pleje af Særinteresser. I dette Synspunkt er vi helt enige, men jeg skal ikke lægge Skjul paa, at vi nærer alvorlig Tvivl

om, at Regeringens Handlinger paa alle Omraader vil komme til at svare til de smukke Ord. Gør de ikke det, det vil sige, vil Regeringen forsøge paa det ene eller det andet Omraade at angribe det, vi betragter som Smaakaarsfolks Rettigheder, maa den være forberedt paa hos os at finde den skarpeste Modstand. Vælger Regeringen derimod at følge en social og økonomisk Fremskridts-linie, vil vi yde vor Medvirkning til, at denne Linie skydes saa langt frem som muligt. Viser det sig, at Regeringen ikke tager op til Behandling saadanne Spørgs-maal, som jeg her har peget paa, og som vi i øvrigt finder det paakrævet at faa løst, vil vi øve vor egen Indsats her i Salen for at faa udført, hvad Regeringen forsømmer. Vi erkender, at vi gaar en vanskelig Tid i Møde, og at Samarbejde er nødvendigt paa mange Omraader, men vi understreger, at vi efter vor Opfattelse trænger til mange Reforme og Nydannelser i vort Samfunds-liv, og nu som før vil Socialdemokratiet føle sig som Fællesnævner for de Kræfter, der fører Udviklingen videre frem.

Vi vil nu som i Fortiden paa Demokratiets og Frihedens Grund gøre vort Arbejde for at skabe tryggere Vilkaar for det danske Folk, for at bringe de kulturelle Værdier videre ud, og for Fred og for god Forstaaelse imellem Nationerne.

Edvard Sørensen: Valget den 30. Ok-tober gav det Resultat, at Kommunisterne fik en meget stor Fremgang, vel større end de fleste havde regnet med, og vel nok til stor Forbavselse for Socialdemokraterne, som formentlig havde haabet, at de med deres yderliggaaende Socialiseringsprogram kunde holde deres kommunistisk prægede Parti-fæller inden for Partiet, hvilket ganske og aldeles mislykkedes. Endvidere, at det Ryk til Venstre, som Socialdemokratiet og Kommunisterne havde regnet med, og som de haabede skulde give dem Flertallet i Folketinget, ikke fandt Sted. De beholdt tilsammen de Mandater, de havde, men fik ingen Del i Fremgangen. Valget viste ogsaa, at den danske Befolkning gav klart Udtryk for, at den ikke ønskede Sociali-seringen gennemført. De 4 Partier, der i deres Valgagitation i stærkere eller mildere Grad gik mod Socialiseringen, nemlig de Konservative, de Radikale, Retsforbundet og Venstre, gik tilsammen frem fra 74 til 78 Mandater, og Venstre, der af Modstan-derne af Socialiseringsbestræbelserne kla-rest havde taget Afstand fra disse, fik størst Fremgang.

Udtalelserne Valgnatten prægedes tyde-